

Arrest

nr. 351 000 van 28 juli 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 3 april 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 25 februari 2026 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud).

Gelet op de beschikkingen van 8 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het resultaat van de aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoeker had ingediend in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Ze is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.08.2025 werd ingediend en op 21.10.2025 geactualiseerd door :

H. M., A. (R.R.: (0))
geboren te S. op (...)1994
nationaliteit: Somalië
adres: **

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15

september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van het verzoek om internationale bescherming (VIB) en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene diende op 09.08.2021 een VIB in. Dit VIB werd op 06.09.2024 afgesloten met de beslissing 'weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming' door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Betrokkene verkoos echter om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 29.10.2024, en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure – namelijk iets minder dan 3 jaar en 1 maand – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verklaart dat er geen Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in Somalië aanwezig is en dat Somalische onderdanen dan ook verplicht zijn om naar Nairobi/Kenia te gaan indien ze een aanvraag willen indienen bij de Belgische ambassade en hij verwijst hiervoor naar een arrest van de Raad van State (nr. 198.769 van 09.12.2009) dat stelt dat de afwezigheid van een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging ter plaatse erkend is door de Raad van State als één van de (mogelijke) buitengewone omstandigheden. Echter, er moet worden opgemerkt dat de Raad van State, in het zelfde arrest, heeft aangegeven dat dan weliswaar rekening moet gehouden worden met de "concrete omstandigheden van de zaak". Het is dus niet zo dat de Raad van State zou hebben geoordeeld dat de afwezigheid van een diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst van de vreemdeling steeds dient te worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid. Verder stelt betrokkene dat het voor Somaliërs bijzonder moeilijk is om zich naar de ambassade in Kenia te begeven omdat ze eerst en vooral een visum nodig hebben om naar Kenia te gaan en dat dit een duur en lang proces is. Somalische burgers zouden minstens 500 dollar bovenop de normale visumkosten moeten betalen en dat in sommige gevallen de visumaanvraag wordt geweigerd. Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt dat hij persoonlijk geen visum voor Kenia zou kunnen verkrijgen die hem zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Kenia te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs te leveren. Betrokkene laat echter na om dit te doen waardoor dit element niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat de hogergenoemde problemen gelden voor alle Somalische burgers die via de normale procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Somalische burgers.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sinds 2021 in België verblijft, dat hij bijzondere aandacht besteedt aan het aanleren van het Nederlands en dat zijn leerkracht bevestigd dat hij de lessen stipt en regelmatig bijwoont, dat hij belang hecht aan zijn gezondheid en aan zijn inschrijving in ons zorgsysteem zodat er geen risico bestaat voor de volksgezondheid, dat hij sinds geruime tijd is aangesloten bij de mutualiteit Solidaris, dat hij werkzaam was via Synergie interim als bediende en dat hij getuigenissen voorlegt van ex-collega's) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

* * *

Gelieve eveneens over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"II. 1. Enig Middel

Schending artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

Schending van de materiële motiveringsplicht

Schending artikel 8 EVRM

II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn

(J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

In casu zijn de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk om de hiernavolgende redenen.

II.1.2. In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn om een aanvraag vanuit België in te dienen.

Vooreerst stelt zij:

‘Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van het verzoek om internationale bescherming (VIB) en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene diende op 09.08.2021 een VIB in. Dit VIB werd op 06.09.2024 afgesloten met de beslissing ‘weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming’ door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Betrokkene verkoos echter om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 29.10.2024, en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure – namelijk iets minder dan 3 jaar en 1 maand – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, duurde de totale behandelingsperiode wel onredelijk lang.

Artikel 57/6, §1, lid 2 Vreemdelingenwet van 15 december 1980 luidt immers als volgt:

[3 De in het eerste lid, 1°, bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van zes maanden na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden. De in het tweede lid bedoelde termijn, kan met ten hoogste negen maanden worden verlengd, indien : a) complexe feitelijke en/of juridische kwesties aan de orde zijn; b) een groot aantal vreemdelingen tegelijk om internationale bescherming verzoekt, waardoor het in de praktijk zeer moeilijk is de procedure binnen de termijn van zes maanden af te ronden; of c) de vertraging van de behandeling van het verzoek duidelijk aan de verzoeker is toe te schrijven. Indien dit noodzakelijk is met het oog op een behoorlijke en volledige behandeling van het verzoek om internationale bescherming, kan de termijn na verlenging, bedoeld in het derde lid, nogmaals verlengd worden met ten hoogste drie maanden. De in het tweede lid bedoelde termijn wordt verlengd tot ten hoogste eenentwintig maanden, indien onzekerheid bestaat over de situatie in het land van herkomst die naar verwachting tijdelijk is. In dat geval wordt ten minste elke zes maanden de situatie in het betreffende land van herkomst beoordeeld. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en

de Staatlozen stelt de verzoeker in kennis van de verlenging van de in het tweede lid bedoelde termijn en geeft, indien de verzoeker daarom verzoekt, informatie over de reden van de verlenging en een indicatie van het tijdsbestek waarbinnen de in het eerste lid, 1°, bedoelde beslissing zal worden getroffen.]

In casu werd de aanvraag overgemaakt aan het CGVS op 9 augustus 2021. De beslissing volgde op 27 december 2023, meer dan 28 maanden later dus.

Op geen enkel ogenblik werd de verzoekende partij in kennis gesteld van enige verlengingsbeslissing, ondanks het feit dat de beslissing méér dan 4 keer langer duurde dan de voorgeschreven termijn! Dat de asielaanvraag onredelijk lang duurde, kan dus niet worden betwist.

Dit is berekend zonder de duur van het beroep. In elk geval kan de onredelijk lange behandelingsduur door het CGVS niet worden goedge maakt door de beroepsduur bij de RvV.

Het beginsel van de materiële motiveringsverplichting j° artikel 9bis Vreemdelingenwet werden aldus manifest geschonden aangezien er niet op deugdelijke wijze gemotiveerd werd over de volgens de verwerende partij afwezig zijnde buitengewone omstandigheden.

Er kan niet uitgesloten worden dat de verwerende partij tot een andere beslissing zou zijn gekomen als zij deze tijdsduur correct had geëvalueerd. Om deze reden dient de bestreden beslissing reeds te worden vernietigd.

II.1.4. Ten tweede verduidelijkt de Raad van State (RvS, n° 88.076 van 20 juni 2000) verduidelijkt reeds dat het aannemen van buitengewone omstandigheden niet gelijkstaat aan het aannemen van overmacht: *Considérant, sur ces deux branches réunies, que les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure, mais celles qui R XI - 9237 - 7/9 rendent particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour pour demander l'autorisation visée;*

Het is dus voldoende dat de indiening van de aanvraag bij de bevoegde diplomatieke post “bijzonder moeilijk” is.

Dat dit nogmaals werd bevestigd door de Raad van State (R.v.St., nr. 198 769 van 9 december 2009) :

“buitengewone omstandigheden”, in de zin van het vroegere artikel 9, derde lid, omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken; dat een aanvraag, ingediend met toepassing van het vroegere artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, vanwege de overheid een dubbel onderzoek vereiste; dat vooreerst diende nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar was en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te bekomen gegrond zijn; dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.”

De verwerende partij suggereert in de beslissing dat de verzoekende partij geen bewijzen voorlegt dat zij geen reisdocument zou “kunnen” bekomen van de Keniaanse autoriteiten.

Eerst en vooral vertrekt de verwerende partij hierbij vanuit de foute veronderstelling dat artikel 9bis Vreemdelingenwet zou vereisen dat het onmogelijk is om de aanvraag bij de Belgische diplomatieke post in te dienen (cf. woord “kunnen”). Het volstaat dat de verzoekende partij aantoont dat het ‘bijzonder moeilijk’ is. Om deze reden alleen al schendt de motivering artikel 9bis Vreemdelingenwet evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.

De motivering vertrekt niet alleen vanuit een verkeerde wettelijke veronderstelling, maar is ook bijzonder stereotiep:

'Betrokkene verklaart dat er geen Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in Somalië aanwezig is en dat Somalische onderdanen dan ook verplicht zijn om naar Nairobi/Kenia te gaan indien ze een aanvraag willen indienen bij de Belgische ambassade en hij verwijst hiervoor naar een arrest van de Raad van State (nr. 198.769 van 09.12.2009) dat stelt dat de afwezigheid van een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging ter plaatse erkend is door de Raad van State als één van de (mogelijke) buitengewone omstandigheden. Echter, er moet worden opgemerkt dat de Raad van State, in het zelfde arrest, heeft aangegeven dat dan weliswaar rekening moet gehouden worden met de "concrete omstandigheden van de zaak". Het is dus niet zo dat de Raad van State zou hebben geoordeeld dat de afwezigheid van een diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst van de vreemdeling steeds dient te worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid. Verder stelt betrokkene dat het voor Somaliërs bijzonder moeilijk is om zich naar de ambassade in Kenia te begeven omdat ze eerst en vooral een visum nodig hebben om naar Kenia te gaan en dat dit een duur en lang proces is. Somalische burgers zouden minstens 500 dollar bovenop de normale visumkosten moeten betalen en dat in sommige gevallen de visumaanvraag wordt geweigerd. Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt dat hij persoonlijk geen visum voor Kenia zou kunnen verkrijgen die hem zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Kenia te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs te leveren. Betrokkene laat echter na om dit te doen waardoor dit element niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat de hogergenoemde problemen gelden voor alle Somalische burgers die via de normale procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Somalische burgers.'

Het is niet duidelijk op welk soort persoonlijk bewijs de verwerende partij doelt. De noodzaak tot het betalen van steekpenningen is breed gedocumenteerd en aangetoond, evenals het feit dat deze vaak worden geweigerd.

De verzoekende partij kan moeilijk eerst naar Somalië gaan om daar een bewijs hiervan te vragen bij de Keniaanse autoriteiten.

Het loutere feit dat alle Somaliërs jun aanvraag bij de Belgische diplomatieke post in Nairobi moeten indienen doet geen afbreuk aan de door de verzoekende partij aangehaalde problemen.

Opnieuw schendt zij aldus het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.

II.1.4. Bovendien werd ook het opgebouwde privéleven in België niet correct onderzocht. Doordat de verwerende partij verkeerdelijk weigerde buitengewone omstandigheden aan te nemen, werd haar verregaande integratie amper in overweging genomen.

Zo stelt de bestreden beslissing:

'De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sinds 2021 in België verblijft, dat hij bijzondere aandacht besteedt aan het aanleren van het Nederlands en dat zijn leerkracht bevestigd dat hij de lessen stipt en regelmatig bijwoont, dat hij belang hecht aan zijn gezondheid en aan zijn inschrijving in ons zorgsysteem zodat er geen risico bestaat voor de volksgezondheid, dat hij sinds geruime tijd is aangesloten bij de mutualiteit Solidaris, dat hij werkzaam was via Synergie interim als bediende en dat hij getuigenissen voorlegt van ex-collega's) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.'

Zo vallen de tewerkstelling en de sociale relaties die de verzoekende partij tijdens haar onredelijk lange asielprocedure uitoefende en uitbouwde en waar de aanvraag van getuigde onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

De belangenafweging die artikel 8 EVRM voorschrijft, is dus sowieso niet (correct) gebeurd, want de verwerende partij weigert rekening te houden met het privéleven van de verzoekende partij.

Zo stelde de Raad reeds (RvV dd. 18 juni 2020, nr. 237 116):

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij met betrekking tot het ingeroepen privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM slechts dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van het voormelde artikel 8 ressorteren. Uit de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat deze vaststelling niet correct is. Verder voert de verwerende partij nog een theoretisch betoog aangaande artikel 8 van het EVRM, weliswaar hoe dan ook slechts in het licht van een eventueel gezinsleven in de zin van het

voormelde artikel, waarbij zij onder meer wijst op het feit dat de eerste bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf betreft, op het feit dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor de vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven, op het feit dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg staat en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van "die documenten" geenszins strijdig is met dit verdragsartikel. Voor zover dit betoog aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij al mutatis mutandis kan worden toegepast op het privéleven van de verzoekende partij, wijst de Raad op het volgende. Vooreerst stelt de Raad vast dat dit betoog voor het eerst in de nota met opmerkingen wordt gevoerd en bijgevolg een a posteriori-motivering uitmaakt, die aldus de vastgestelde zorgvuldigheids- en motiveringsgebreken van de eerste bestreden beslissing niet kan herstellen. Vervolgens benadrukt de Raad dat het gegeven dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is, niet maakt dat de gemachtigde zich niet moet houden aan de hoger uiteengezette verplichtingen die uit dit artikel voortvloeien. Daarnaast wijst de Raad erop dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet precies impliceert dat rekening wordt gehouden met hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Verder kan de verwerende partij in de thans voorliggende omstandigheden, waarin sprake is geweest van een legaal verblijf van bijna dertig jaar tot enkele jaren geleden, niet zonder meer voorhouden dat de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating zou hebben verzocht. Bovendien heeft de Raad hoger reeds uiteengezet dat zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, de toepasselijke beginselen dezelfde zijn en dezelfde kernvraag moet worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. In de mate dat de verwerende partij verwijst naar een tijdelijke verwijdering, benadrukt de Raad dat de gemachtigde in het kader van de eerste bestreden beslissing precies moest onderzoeken of een tijdelijke verwijdering om in het land van herkomst een verblijfsaanvraag in te dienen, een schending zou uitmaken van het X - Pagina 21 ingeroepen privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hoger heeft de Raad reeds vastgesteld dat de gemachtigde in dit kader onzorgvuldig heeft gehandeld en de eerste bestreden beslissing niet (afdoende) heeft gemotiveerd.

Uit bovenstaande blijkt aldus dat zelfs bij voortgezet illegaal verblijf of een eerste aanvraag tot toelating tot verblijf artikel 8 EVRM wel degelijk dient te worden getoetst.

Nochtans er hier de facto niets geanalyseerd door de verwerende partij met het argument dat dit behoort tot de gegrondheidsfase van het onderzoek, dat nu niet aan de orde zou zijn.

Nochtans stelde de Raad tevens (RvV dd. 7 juni 2018 nr. 205 020):

3.10. De bestreden beslissing rept dus met geen woord over verzoekers privéleven. In de belangenafweging die gemaakt werd in het licht van artikel 8 van het EVRM, werd niet de duur van verzoekers verblijf in het Rijk betrokken en al evenmin de hechtheid van de sociale en culturele banden van verzoeker met België vergeleken met zijn land van herkomst. De bestreden beslissing faalt dus een zorgvuldige belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM en is dus strijdig met deze bepaling en met de aangehaalde zorgvuldigheidsplicht.

3.11. De Raad wijst er in deze op dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Dit houdt in dat hij enkel nagaat of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren en het vastgestelde gebrek aan zorgvuldige afweging zelf gaan remediëren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637).

In casu is dit niet gebeurd. Nochtans zijn dit tevens buitengewone omstandigheden die een terugkeer bijzonder moeilijk maken, zelfs tijdig, omdat ze voor onbepaalde duur een breuk in het privéleven dreigen te bewerkstelligen. De verwerende partij heeft hier niet afdoende over gemotiveerd, louter en alleen omdat zij (verkeerdelijk) weigerde het bestaan van buitengewone omstandigheden te aanvaarden.

De motivering van de verwerende partij is dan ook niet deugdelijk en schendt dan ook artikel 8 EVRM, het beginsel van de materiële motiveringsverplichting, evenals artikel 9bis VW."

2.2. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In

buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België, op grond van artikel 9bis van dezelfde wet.

De 'buitengewone omstandigheden' zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Ze moeten klaar en duidelijk worden aangereikt in het kader van de aanvraag, nu de aanvrager de bewijslast draagt.

De aanvraag wordt, zoals thans het geval is, onontvankelijk verklaard indien geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond.

Bij de beoordeling van de vraag of de verwerende partij op deugdelijke wijze tot deze vaststelling kon komen, kan geen rekening worden gehouden met elementen die niet reeds in het kader van de aanvraag werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich immers plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoeker bekritiseert vooreerst het motief waarin wordt gesteld dat de duur van de procedure inzake zijn verzoek om internationale bescherming niet als onredelijk lang kan worden beschouwd. Hij hangt zijn betoog op aan artikel 57/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de duur van de behandeling van een dergelijk verzoek. Hij toont daarmee evenwel niet aan dat de in deze bepaling opgenomen termijnen vervaltermijnen zijn, laat staan dat het overschrijden ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er ipso facto toe leidt dat aan de door de wetgever in het kader van artikel 9bis vereiste voorwaarde van de buitengewone omstandigheden die moeten toelaten dat de aanvraag in België wordt ingediend, vervuld zijn. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat ook geen dergelijke bepaling. De essentie van de motivering over de duur van deze procedure ligt in de vaststelling dat het feit dat ze een zekere tijd in beslag neemt, ipso facto geen recht op verblijf geeft en geen element is dat een buitengewone omstandigheid vormt. Verzoeker laat dit standpunt, dat overigens in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van de asielprocedure, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker heeft dus überhaupt geen belang bij zijn argumentatie dat ten onrechte zou zijn geoordeeld dat de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming onredelijk lang zou hebben geduurd.

Verder voelt verzoeker zich gegriefd door het motief over de afwezigheid van een diplomatieke of consulaire post in Somalië en de noodzaak om naar Kenia te reizen en het gestelde in de bestreden beslissing dat hij geen bewijzen voorlegt dat hij geen reisdocument zou kunnen verkrijgen van de Keniaanse autoriteiten. De verwerende partij stelt zich hiermee ten onrechte op het standpunt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou vereisen dat het onmogelijk is om de aanvraag bij de Belgische diplomatieke post in te dienen, terwijl het volstaat dat het bijzonder moeilijk is. Daarenboven is het niet duidelijk op welk soort persoonlijk bewijs de verwerende partij doelt. De noodzaak tot het betalen van steekpenningen is breed gedocumenteerd en aangetoond, *“evenals het feit dat deze vaak worden geweigerd”*. Verzoeker kan moeilijk eerst naar Somalië gaan om daarvan een bewijs te vragen bij de Keniaanse autoriteiten. Het loutere feit dat alle Somaliërs hun aanvraag moeten indienen in Nairobi doet geen afbreuk aan de door verzoeker aangehaalde problemen, zo stelt hij.

In het licht van het niet betwiste uitgangspunt dat de ambassade in Kenia de bevoegde ambassade is voor alle Somalische burgers die een aanvraag willen indienen bij de Belgische autoriteiten, toont verzoeker met zijn betoog niet aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn om te bewijzen dat hij persoonlijk geen visum zou kunnen krijgen om zich ernaartoe te begeven en er tijdelijk te verblijven om er een aanvraag in te dienen. Verzoeker stelt dan wel dat het niet duidelijk is op welk soort persoonlijk bewijs wordt gedoeld, maar uit niets blijkt dat hij enig initiatief heeft genomen om zich bij de bevoegde autoriteiten te bevragen over de vraag of en de voorwaarden onder dewelke hij persoonlijk een visum zou kunnen verkrijgen. Evenmin toont hij aan dat hij omwille van de kosten die ermee gepaard zouden gaan geen visum zou kunnen verkrijgen. Een verwijzing naar algemene informatie volstaat niet om aannemelijk te maken dat het feit dat hij zich naar Nairobi zou moeten begeven voor hem onmogelijk is of bijzonder moeilijk. Het loutere feit dat verzoeker het hier niet mee eens is volstaat niet om de motivering als niet deugdelijk te kunnen afdoen en evenmin om te komen tot de conclusie dat het begrip 'buitengewone omstandigheden' te strikt zou zijn geïnterpreteerd omdat enkel van de onmogelijkheid zou zijn uitgegaan.

Tot slot betoogt verzoeker dat het opgebouwde privéleven in België niet correct werd onderzocht. Doordat de verwerende partij verkeerdelijk weigerde buitengewone omstandigheden aan te nemen, werd zijn verregaande integratie niet in overweging genomen, zo stelt hij. Hij wijst in het bijzonder op zijn tewerkstelling

en de sociale relaties die hij opbouwde tijdens zijn onredelijk lange asielprocedure en hekelt dat de belangenafweging die artikel 8 van het EVRM voorschrijft, niet (correct) is gebeurd.

Artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het door deze bepaling gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut.

Verzoeker viseert hiermee de volgende passage in fine van de bestreden beslissing:

“De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sinds 2021 in België verblijft, dat hij bijzondere aandacht besteedt aan het aanleren van het Nederlands en dat zijn leerkracht bevestigd dat hij de lessen stipt en regelmatig bijwoont, dat hij belang hecht aan zijn gezondheid en aan zijn inschrijving in ons zorgsysteem zodat er geen risico bestaat voor de volksgezondheid, dat hij sinds geruime tijd is aangesloten bij de mutualiteit Solidaris, dat hij werkzaam was via Synergie interim als bediende en dat hij getuigenissen voorlegt van ex-collega's) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Eén en ander is in lijn met de rechtspraak van de Raad van State waarnaar overigens wordt verwezen, en luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoeker moet derhalve met concrete argumenten aantonen waarom daar in zijn specifieke geval anders over moet worden gedacht en, in weerwil van wat de verwerende partij stelt, de elementen aangaande zijn privéleven wél verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Verzoeker is van oordeel dat zijn tewerkstelling en sociale relaties die hij heeft opgebouwd tijdens zijn lange asielprocedure vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM en stelt dat de belangenafweging niet correct gebeurd is. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat hij in zijn aanvraag op geen enkel moment heeft gerefereerd aan de bescherming onder artikel 8 van het EVRM. Hij kan de verwerende partij dan ook niet verwijten hierover niet te hebben gemotiveerd.

Overigens moet worden herhaald dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is en dat de algemene stelling dat een terugkeer voor onbepaalde duur een breuk in zijn privéleven dreigt te bewerkstelligen, niet volstaat om een schending aan te tonen van artikel 8 van het EVRM. Ter zake wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk waarom een tijdelijke terugkeer met het oog op het indienen van een aanvraag bij de bevoegde diplomatieke post, zoals dat in de regel is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in casu een schending met zich zou brengen van artikel 8 van het EVRM. Daarenboven mag er verder niet aan worden voorbijgegaan dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om België binnen te komen nadat hij is teruggekeerd, zich in regel stelt en aanvraagt om te worden gemachtigd tot een verblijf in België. Indien verzoeker een aanvraag indient in zijn land van herkomst, zich desgewenst beroepend op artikel 8 van het EVRM, zal de verwerende partij deze aanvraag moeten onderzoeken in het licht van deze bepaling. Verzoeker toont niet met concrete argumenten aan dat de behandeling van zijn aanvraag dermate lang zou duren dat hij niet tijdelijk de sociale relaties die hij opbouwde in België op een andere manier, via de hedendaagse communicatiemiddelen, zou kunnen onderhouden. Waar hij verwijst naar zijn tewerkstelling tijdens zijn

asielprocedure, kan slechts worden vastgesteld dat die niet actueel is en zijn terugkeer dus niet in de weg kan staan.

Samengevat toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat *“de aangehaalde elementen [...] geen buitengewone omstandigheid [vormen] waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*.

2.3. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid van de RvV-wet).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op achtentwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS